

ва работа нѣма да свършишъ съ него.

Повѣрва момчето на гжсока и рече на Гарча:

— Иди си! Не те искамъ.

Тоя пжтъ още повече се нажали Гарчо и остави съ сълзи на очи другаря си. Но пакъ не си отиде у дома, а тайно тръгна следъ момчето. Нали си го бѣше избралъ Гарчо за другаръ, мило му бѣше за него.

Като вървѣ, вървѣ, момчето стигна до едно поле. Срѣдъ полето се издигаше тънко високо дърво, три пжти по-високо отъ дървото, на което се бѣше родилъ Гарчо. Бѣше се мръкнало вече и на върха на дървото се виждаше какъ свѣти едно чудновато, бѣло като снѣгъ фенерче. Момчето се спустна къмъ дървото и почна да се катери по него, но въ това време по клонитѣ зазвѣнѣха силни звънци, земята до дървото се разтвори и отъ тамъ излѣзоха двама черни като дяволи мжже. Тѣ се спустнаха, смѣкнаха момчето и го вързаха за дънера на дървото. А отъ земята се чу гласъ:

— Който се опита да вземе фенерчето, това го чака. Като престои единъ часъ вързанъ за дървото, ще се обърне на вжгленъ.

Заплака момчето като чу

това. Времето летѣше и то скоро щѣше да се обърне на вжгленъ. Но въ това време Гарчо се спустна и бързо развърза вървитѣ, съ които бѣше вързано момчето. Тогава литна къмъ върха на дървото, откачи фенерчето, даде го на момчето и си тръгна да си иде.

— Чакай, Гарчо! — извика следъ него момчето. — Защо си отивашъ?

— Нали не ме искашъ за другаръ?

— Гарчо, Гарчо, прощавай братко! Сега разбрахъ, по-добъръ другаръ отъ тебъ не мога да намѣря на свѣта.

И той прегърна Гарча, а следъ това почука по фенерчето и каза:

— Фенерче, фенерче, сложи ни да ядемъ!

Въ сщия часъ предъ тѣхъ на тревата се появи богата трапеза. Двамата се разположиха и почнаха славно да лапатъ. Въ това време ето ги магарето и гжсокътъ. Важно, важно пристигатъ.

— Ей, момче! — завикаха тѣ. — Какъ можешъ съ такъвъ таласъминъ на една трапеза да седишъ?

— Какъ мога ли? Ей сега ще ви кажа. Фенерче, я ми доведи два юнака съ по-дебелички тояги!